

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement

Drie maal per week 6 francs per jaar.
 Twee " " " 4 " " "
 Een " " " 4 " " "
 Een blad afzonderlijk 10 centimes.
 De abonnements zijn vooraf betaalbaar.
 Aankondigen 15 centimes per drukregel.
 Reclamen, vonnissen en andere artikelen vooraan
 of binnen in het blad: 1 fr. den drukregel.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.
 De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's dondersdags en 's zaterdags.
 Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, **grote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

TONGEREN, DEN 30 JULI.

Van alles wat.

Uit de laatste besprekingen over het wetsontwerp d'Oultremont, waarbij de persoonlijke dienst in het leger werd voorgesteld, heeft gebleken dat de liberalen er geen bezwaar in maken, om de lasten van den soldatendienst, die reeds zoo druk op ons klein landeken wegen, nog merklijk te vermeerderen.

De katholieken daarentegen houden meer rekening van de wettige verlangens van het volk en hebben deze nieuwe verhoging van lasten verworpen, en zij deden wel.

Hij doet insgelijks wel, de achtere minister van oorlog, generaal Pontus, die aan de buitenjongens, welke zich in het leger bevinden, eenige weken verlof komt te schenken, om hunne ouders te gaan helpen in den oogst.

Dat is een maatregel dat ongetwijfeld allen lof verdient en een nieuw bewijs bijbrengt dat ons katholiek ministerie de werkende klassen de landbouwers waarlijk genegen is.

Onder het liberaal ministerie ging het er zoo wat anders: van den landbouw, werd er niet meer rekening gehouden alsof hij inderdaad niet bestond; want men bouwde, ware paleizen van dorps scholen, gebouwen die tot 100,000 franken kostten en die leeg moesten blijven tegenover de vrije katholieke school; wat enkel aan het hert van Peer van Humbeek ag, was van schoolmeesters te vetten, die dik betaald werden om niets te doen; wat men toen opkwesste was een geslacht van goddolozen, die grooter geworden, nog spel zullen leveren aan hunne ouders en aan hunne medeburgers.

Het katholieke ministerie gaat geheel anders te werk, het raadpleegt niets dan de ware Interessen van het land, het voordeelt zooveel mogelijk den landbouw, de ware bron van 's lands welvaren; het richt het woord tot de buitenlieden en leert hun profijt trekken uit de laatste uitvindingen van de wetenschap, het vermindert den prijs van het vervoer van kalk en meststoffen, en nu nog geeft het aan den landsman zijne zonen weer, die hem in den oogst zoowel van pas zullen komen!

Tusschen de volksvertegenwoordigers die voor het afschaffen der plaatsvervangere hebben gestemd, zijn er velen die voor hunne zonen eenen plaatsvervanger hebben genomen! Hoe komt dat overschiet met hunne overtuiging dat de zonen van rijk lieken veel verbetering zouden brengen in 't leger? Waren de zonen soms slechterliken?

De voorstellers der wet-Dumont hebben in de Kamer herhaalde malen overdrukkelijk verklaard, dat hun doel was den overtolligen invoer van vreemd vee in België te beletten. De nitwikkels dier wet begripen zich te doen gevoelen. Zichier wat men uit Maastricht meldt: « De invoerrechten » op het vee in België oefenen reeds een nadeeligen invloed op de veemarkt alhier uit. Welkelijks » werden er op de marktdagen 5 à 10 wagons vee » naar België verladen. Verleden dinsdag werd » geen enkele wagon ingeladen. »

Zal de nieuwe wet tegen de dronkenschap goede gevolgen hebben? De tijd zal ons leeren, en tot dat kunnen wij verder geen nitspraak doen. Wij zullen ons hier echter toelaten eenige belangrijke inlichtingen met te deelen van M. Sabatier, die zooda men weet een liberaal is. Eshel drachtbare afgeveerdigde heeft bevestigd dat de werkende klas te samen genomen, het meeste gedeelte van haren werkloos in den drank besteedt. Nu de werkende klas bestaat de twee derden om trent van geheel de bevolking. Hij heeft er bij gevoegd:

Het werkvolk drinkt meer dan de helft van de alkooldranken. In België is er een drankhuis voor 40 inwoners.

Sedert 50 jaren is de bevolking aangegroeid in de evenredigheid van 100 tot 150, en de drinkhuizen van 100 tot 252; het gebruik van genever en

brandewijn van 100 tot 207, en 't bier maar van 100 tot 177.

Over 25 jaar was er maar 9 liters korten drank per hoofd gedronken, nu is het meer dan 15 liters; dat maakt jaarlijks van 55 tot 40 miljoen frank die meer verdronken worden; daar is nu voor 25 miljoen fr. meer bier gedronken; dit maakt te samen meer dan 60 miljoen frank dat het werkvolk in een jaar meer verdrinkt.

Alle jaren wordt er in ons land voor bier, wijn en korten drank door de bazen en verkoopers rond de 450 miljoen ontvangen.

Een vierde onzer bevolking drinkt genever. Daar zijn 100,000 menschen die in België alle dagen een halve liter of een pint genever drinken, en 50,000 die er alle dagen een liter drinken.

Indien de twee derden dier drinkers tot de werkende klas behooren, zoo ziet elke werkmans jaarlijks 44 liters of kannen genever door zijn keelgat.

Met die cijfers bij de hand moet men zeggen dat de dronkenschap de plaag des tijds is, en dat alle maatregel om de dronkaards in te toomen een groote weldaad zal zijn.

Gemeentereglementen. Het verbrekingshof heeft den knoop doorgekapt.

Al de goeden, die meenden zich tegen de toepassing der gemeentereglementen te mogen verzetten, omdat zij » bij trouw-rollet » werden aangekondigd, zijn hierin bedrogen.

Het hoogste gerechtshof heeft bepaald, dat de reglementen, al zijn zij enkel bij middel van plakbrieven bekend gemaakt, daarom niet minder geldig zijn.

Wat zijn de fransche republikenen toch loziek! Terwijl zij de gretelijke zusters op een onbarmhertige manier vervolgen en uitdrijven, en de geschieden verwerdelijken, bewijst de republiek van den anderen kant, aan die Zusters de grootste eer.

Zuster-Philomena (Mevr. Berthon) van het orde der Zusters van Liefde en Krist-lijk Onderwijs te Nevers, sedert 54 jaar in dienst van het militair hospitaal te Troyes, is benoemd tot *ridder van het Legioen van Eer*.

En denken dat die Zuster voor het minst tien maal dat Kris moet verdienen hebbaalvoers om te bekomen!

De Parijsche gemeenteraad, die, hoewel de wet bepaald dat het lidmatieschap van den Raad kosteloos wordt waargenomen, aan elk zijner leden een jaarlijksche toelage van 4,000 fr. heeft toegekend, heeft onlangs besloten ten behoeve van ieder hunner de gemeentelijke begroting nog met een andere som te bezwaren. Er zullen namelijk 50,000 fr. ten koste gelegd worden om de woning van elk lid in telephonische verbinding te brengen met het Raadhuis.

Ja, het bestier van Republikenen is altoos..... kosteloos.

Het beroep van onderwijzer wordt orecht benijdenswaardig. Te Amsterdam waren twee plaatsen open van hoofd-onderwijzer bij de lagere scholen, en raad eens hoeveel aanvragers er opkwamen... **213322!**

Niettemin gaat men ook in Nederland voort met aanhoudend onderwijzers te kweken, alhoewel ze elkander in den weg loopen.

In de provincie Luik zijn dit jaar 25 lotelingen vrijgesteld van den dienst, namelijk 24 onderwijzers en 1 Seminarist. De verhouding der vrijstellingen in de andere provincien is ontrent hetzelfde. En niettemin wordt er altoos tegen de vrijstelling der Seminaristen geschreeuwd!

De liberalen schreeuwen moord en brand omdat minister Vandepereboom in het verleenen der plaatsen van schrijvers en ambten, alle burgers op gelijken voet heeft gesteld en geen

bevel, van u weder naar het leger te begeven.

— Gij hebt gelijk! riep hij uit, stond verwilderd van zijnen stoel op en trok zijnen vriend in de straten van Nantes met zich voort.

Enige menschen stonden rondom een postrijtuig verzameld.

— Zoo het hedenavond mistig weder was, zegde een lunnar, zoude ik niet weten, wat aan een twintigst welterhand knippen zoude kunnen beletten, de stad binnen te dringen en de gevangenen te bevrijden; het is een schande zooda Nantes wordt bewaakt.

— Marceau sidderde, hij keerde zich om, herkende Tinguy, wisselde met hem eenen blik van verstandhouding en wierp zich in het rijtuig.

— Naar Parys, zegde hij tot den postrijtuig, hem een goedstuk in de hand duwende, en de paarden vlogen pijlsnel voort.

Overal werd dezelfde spoed gemaakt, overal perste Marceau, door middel van geld, de belofte af, dat er den volgenden dag versche paarden gereed zouden staan, en dat alzoo geen ophoud zijne tergekost zoude vertragen.

Op deze reis vernam Marceau dat de generaal Dumas zijn afscheid gevraagd en verkregen had, terwijl hij als de eenigste gunst verzocht had, als soldaat in een ander leger te mogen dienen. Hij was derhalve ter beschikking van het comité van algemeen welzijn gesteld en was op weg naar Nantes, toen Marceau hem opden weg van Clisson ontmoet had.

Des avonds ten acht uren, reed het rijtuig waarin de beide generaals gezeten waren, Parys binnen.

onbillijk voorrecht meer verleenen wij aan de diplomateerden der liberale universiteiten.

Alle rechtvaardige lieden keuren dien maatregel goed en wij hooven ons dan ook het baatzuchtig gekern der liberale vetweiders niet aan te trekken.

Alle burgers gelijk voor de wet, ziedaar den regel dien de ministers in het verleenen van plaatsen en ambten te volgen hebben.

Wie heeft daar iets tegen in te brengen?

De Duitschers staan gedurig *bayonette en avant* naar de Franschen. Neen, zeker, 't doet hen geen plezier al die erkwijven en geroepen aan Bonlangere, welke inderdaad niets anders betoekenen dan geroep naar den oorlog. Het parijsche volk dat zoo lichtzinnig is kan eens of morgen de schuld zijn dat Duitschland vooruit springt en de eerste dingen zijn dan te vreezen.

Kruizer Wilhelm is op reis 't is waar, maar het is niet zonder betekenis dat Bismarck niet ver van Berlyn mag weggaan. De kroonprins die nog 5 weken moest weg zijn, is hoog dringend wegeroepen. De officieren krijgen geen verlof meer, elk moet op post blijven of er op komen, als zij weg zijn.

Dat alles voorspelt weinig goeds!

Men heeft goed te zeggen dat slechts twee landen in gansch Europa het » replacere » afzschaff hebben, te weten Holland en België.

Men vergeet dan van Engeland te spreken, waar inderdaad niet lan vrijwiltgers zijn, zegt de *Vlaamsche Stem*.

En wanneer men ons op Duitschland wijst, waar de persoonlijke dienstplicht geen tegenwoordig vradt da is het antwoord nog gemakkelijker; het is een leugen te beweren dat iedere Duitscher met plezier den zak op den rug neemt en den weg naar de kazerne inslaat.

Daarbij, wij, Belgen, hebben meer dan misschien wel ander volk van Europa, de zucht naar eenen zonnig onbeperkte vrijheid.

In Duitschland behoort men — tot den onderdom van 45 jaar — niet aan zich zelve, niet aan zijne familie, maar aan » Mijshoor den Staat ». Van 6 tot 16 jaar dwingt u de Staat van naar de school te gaan, wildens of niet; gelidhoeten en gevang staan ten dienste van den wetgever om de *caeter* te dwingen, en wat het *keud zelf* aangaat, de schoolmeester het recht heet naar verdienste te pri gelen, het al te ranslen naar beliefe.

Nauwelijks is men de schoolkant ontwassen al men krijgt den soldatenrinsel op den rug; tot 45 jaar heeft de Staat recht op u, gelijk een meester op zijnen slaaf.

Zou zulk stelsel in België ooit bijval kunnen vinden? Nooit, nooit!

Dat men ons dus zwiige van Duitschland en andere landen, waar de vrijheidsboom geen vruchten draagt als bij ons.

Dat men België late besturen volgens zijne oude gewoonten van vrijheid! Dat men rekening houde van zijnen toestand, van kleuen onzijdig volk, dat niet met landen moet vergeleken worden die 20 maal grooter zijn.

Of onze militaristen de oogen zullen openen weten wij niet; wat zeker is, is dat men bij de naaste Kamerzittingen meer dan ooit zal rekening houden van de militaristische of antimilitaristische houdwijzen der kandidaten vooraleer ze aan de kiezers voor te stellen.

Landbouw.

Beknopt verslag van een landbouw-voordracht gegeven te Genck, door den heer Hyac. Vanderyst, Staats-landbouwkundige.

HET DOELMATHIG GEBRUIK DER SCHEIKUNDEGE MESTSTOFFEN.

(Vervolg.)

De potasch. — Dit grondstof bevindt zich in een meststof dat heel goed door den landbouwer gekend is: het houtasch.

De beide vrienden verlieten elkander op het plein van het paleis *Egalité*. Marceau sloeg te voet de straat St-Honore in; bleef voor het nummer 556 stilstaan en vroeg naar den burger Robespierre.

— Hij bevindt zich in den schouwburg de la Nation, antwoordde een jong meisje van zestien à achttien jaren; doch wanneer zij binnen een paar uren wil terugkomen, burger generaal, dan zal hij wel weder terug zijn.

— Robespierre in den schouwburg de la Nation! Weet gij het wel?

— Zeer wel, burger.

— Welan! ik ga er heen opzoeken, en wanneer ik er hem niet mocht vinden, zal ik terug komen om hem hier af te wachten. Zichier mijnen naam; de burger generaal Marceau.

Hetgeen Robespierre naar den schouwburg de la Nation gevoerd had, was de omstandigheid dat aldaar de dood van Caesar zoude worden vertoond en hij voorgenomen had, dat de aanwezigers zijner tegenstanders niet menigvuldige regelen, in dat stuk voortkomende en op de barmhertige omstandigheden van Frankrijk meer of min toepasselijk zijnde, de aanbidding wilden nemen, om het volk tegen hem tot oproer te bewegen. Een dergene wiens invloed hij bij dergelijke gelegenheden het meest te vreezen had was Danton.

Marceau trad den schouwburg binnen, toen deze man, wiens driften paal noch perken kenden, gereed stond, om ten gevolge van eenige regelen, welke zoo even door Talma waren voorgedragen, een openlijke beschuldiging tegen het bestuur

in te brengen. Hij zag hoe in dat beslissend oogenblik de gordijn eener verborgene loge werd opgehaald en het scherphoekig en loodknorrig gelaat van Robespierre daar achter verschon. De blikken der beide vijanden hadden zich ontmoet en konden zich niet van elkander losrukken; er lag in die van Robespierre al de tergende spitzicht van eenen zegerepaal, al de onbeschaamdheid der zekerheid zijner zaak. Voor de eerste maal geveld Danton een kon zwet over gansch zijn lichaam uitbreken; hij verget het beken, hetwelk hij aan zijne vrienden geven moest, de voorgedragene verzen werden noch toegelicht, noch doorge nomen en genor opgevoeld. Danton viel overwoonen weder op zijne zitbank weder. Te gelijktijd viel ook de gordijn der verborgene loge, en alles keerde tot deszelfs vorigen stand terug.

Marceau wiens geest met alles behalve de voorstelling *olive*, zich bezig hield, was misschien de eenige die zonder hetzelve te begrijpen, dit voorval, hetwelk slechts enige seconden duurde, had opgemerkt; hij had echter den tijd gehad Robespierre te herkennen, en snelde derhalve den balcon uit en kwam nog tijdig genoeg om hem in het voorportaal te ontmoeten.

Hij was zoo koel en zoo kalm alsof er niets was voorgevallen. Marceau sprak hem aan en noemde zijnen naam. Robespierre stak hem de hand toe; doch Marceau, aan een plotseling opwendend gevoel gehoor gevende, trok de zijne terug. Er dwaalde over de lippen van Robespierre een zwartgallige grimlach.

— Wat verlangt gij dan van mij? zegde hij tot hem.

— Eenige minuten onderhand.

— Hier of ten nijpunt.

— Ten nijpunt.

— Volg mij dan.

En deze twee mannen, wier aandoeningen zoo verschillend waren, gingen naast elkander voort; Robespierre onverschillig en kalm; Marceau brandend van verlangen en opgewonden.

Dit was derhalve de man in wiens handen Blanche's lot berustte; de man van wien hij zooveel had hooren spreken, wiens onveranderlijkheid alleen bleek was, doch wiens liefde voor het volk nog altijd een vrangstuk bleef! Te midden der heerschende onvoorzienheid in kleeding en taal, had hij zijnen behouden spreekkrant om fransche kleeding behouden; eenvoudig nog scheen hij gene mindere pogingen te doen, om zich looven de menigte te verhoelen, dan al de andere zich gaven, om er zich mede te vermengen. Men begreep derhalve op het eerste gezicht, dat deze man voor het volk niets anders kon zijn, dan een afgevoel of een slechtloer. Hij was beide voor teelvoel.

Zij kwamen aan de woning van Robespierre aan. Een eene trap voerde naar een kamer op de vierde verdieping. Robespierre opende dezelve; een bordeseld van Bonaparte, een tafel waarop eenige vorken van den tijd lagen, opengeslagen, een eule tafel en eenige stoelen, waren de enige meubelen van die kamer. Doch overal heerschte de grootste method.

Robespierre sloeg het netwerk van dit alles op Marceau gade.

— Wat verlangt gij dan van mij? zegde hij tot hem.

Eenieder weet dat, indien men houtasch gebruikt in weilanden, men daar klaver doet groeien. Dit gebeurt omdat het houtasch vooral potasch bevat en dat de klaverplanten vooral potasch noodig hebben. Houtasch is een uitmuntend meststof. Overal zou men dit stof moeten gebruiken. Maar dat is niet mogelijk. Dit stof bevindt zich niet in den hand; men kan zich dat stof niet in genoegte evenredigheid bezorgen. Men is alzoo verplicht dit stof door een ander meststof te vervangen.

In Duitschland, te Stassfurt vindt men op eene diepte van 200 tot 500 meters een wit, gelechtigt stof dat de naam van *kalium* draagt. Dit stof bevat potasch; als meststof kan men het dus vergelijken met het houtasch.

Dit is een uitmuntend meststof voor de zavelachtige gronden der Kempen.

Overal is dit meststof in de zavelachtige gronden van Duitschland gebruikt.

Dit meststof bevat ongeveer 15 kilos potasch op 100 kilos.

Dit meststof rechtstreeks genomen per 10,000 kilos te Stassfurt kost op wagon te Hasselt 4,80 fr. de 100 kilos.

Voor vaders inlichtingen wende men zich tot: *De vereenigde chemische fabrieken te Leopoldshall Strassfurt, Duitschland.*

Indien men potasch moet gebruiken moet men de voorkeur geven in de zavelachtige gronden der Kempen aan de kalium.

Inmers de kalium bevat niet alleenlijk potasch maar ook nog *magnesium*. Dit stof ontbreekt soms in de zavelachtige gronden.

Het is voor mij zeker dat indien dit meststof zoo schoone uitslagen geeft, dit toe te schrijven is gelukkig aan de potasch, gedeeltelijk aan het magnesium en gedeeltelijk aan het sulfuur dat dit meststof bevat.

Zekere landbouwkundigen beweerden dat het magnesium chloruur welke de kalium bevat nadelig is.

Zij kennen alzoo ook het gebruik af van kalium dat magnesium chloruur bevat. Dit is een dwaling. De kalium bevat altoos magnesium chloruur, en mocht men als proeven ingesteld bezwijzen dat dit stof gunstig werkt in de zavelachtige gronden der Kempen.

De kalk. — In de zavelachtige gronden der Kempen is het maar zeld voordelig rechtstreeks de gewone kalk te gebruiken.

Dit meststof verlaamt te bel de verbranding der humusstoffen; de grond wordt alzoo te licht, te beweegbaar, hij is te zeer aan uitdrooging blootgesteld.

Men gebruike liever de pleister en nog beter de mergel.

In Duitschland in de zavelachtige gronden welke juist dezelfde samenstelling hebben als de gronden der Kempen heeft men met voordeel de mergel gebruikt. Te Sittendal wordt er nog al veel mergel gebruikt. De landbouwers der omstreken van Maastricht komen daar de mergel verwisselen tegen hout. De landbouwers zijn daar overeenstemmig om de mergel aan te bevelen.

De gunstige uitwerksels van de mengeling doen zich jaren lang gevoelen.

De mergel kost op wagon te Nederbein ongeveer 15 franken de 10,000 kilos. — Ook kan men zich mergel bezorgen te Petit-Lanays gelegen op het kanaal van Luik op Maastricht.

Wij weten dat de mergel zoo wel als de kalk gunstig werkt op de hooglandheid der aardappelen. Deze zijn doorgaans gepokt.

Schultz-Lapitz duikt drie soorten aardappelen aan welke aan deze ziekte niet blootgesteld zijn. Te weten:

Pausen's Achilles,
 Richter's Sweetose,
 Victoria Violette.

De twee eerste soorten geven groote opbrengsten. *(Wordt vervolgd.)*

Stads- & provincie nieuws.

Gemeente raad.

Zitting van zaterdag 25 juli 1887.

Tegenwoordig: MM. Meyers, burgemeester, Coart en Schaetzen, schepenen, Claikens, Ghinelen, Neven, Nicolaëns en Slegers, leden.

M. de BURGEMEESTER geeft kennis aan den raad van een profite van inwoners der Hasselt-scheestraat vragende dat er tusschen de Bilersche en de Hasselt-sche poorten een openbare plaats zou gemaakt worden om te kunnen dienen voor het houden van tentoonstellingen en van markten.

M. COART stelt den raad een plan voor dat de inwoners der Hasselt-scheestraat zou te vreden stellen. De raad beslist dat de aardwerken kunnen begannen worden en dat het plan van M. Coart zal onderzocht worden.

M. de BURGEMEESTER biedt den raad de plannen van herstelling van het paleis van justitie aan. De provinciale raad heeft een subsidie voor deze werken gestemd en het gouvernement heeft beoofd in de kosten tusschen te komen. M. de Burgemeester heeft staande dat de stad niets voor het paleis van justitie moet uitgeven en dat het reeds te veel aan de stad gekost heeft. M. de Burgemeester heeft zich naar het ministerie van justitie begeven om de subsidien te bekomen en om te vragen dat de herstellingswerken onder de aarstaand vakantien zouden vervardigd worden. Op het ministerie heeft men M. den Burgemeester doen opmerken dat verich in het dossier met het minste verslag van het tribunaal van Tongeren over de herstelling van het paleis van justitie bevindt. M. de Burgemeester zegt dat zoo lang er geen verslag van het tribunaal over deze zaak zal best on men zich niet moet met deze kwestie bezig houden zal. Hij meent dat de stad niet verantwoordelijk is. Het tribunaal moet officieel zijne wenschen laten kennen indien het wil het paleis van justitie zien herstellen en vergrooten.

M. SLEGERS. — Wij menen het vredegerecht naar het paleis van justitie over te brengen.

M. de BURGEMEESTER. — Men heeft er van afgezien. De stad moet de lokalen aan het vredegerecht leveren en indien het vredegerecht naar het paleis van justitie overgebracht wordt, zou de stad in de kosten moeten tusschenkomen.

De raad gaat tot de dagorde over.

Tweede vergadering van insichten der buurtspoorwegen.

M. de BURGEMEESTER zegt dat er een verslag der nationale maatschappij bestaat over de buurtspoorwegen die in de provincie Limburg ontworpen zijn. Het zijn de lijnen Lanaken-Maeseyck, Tongeren-Lanaken, Rempst-Visé en Tongeren-Borgworm. Er bestonden nog andere ontwerpen van buurtspoorwegen: Biervet-Jemeppe-Tongeren en Aus Othee naar Tongeren, maar men heeft van deze ontwerpen afgezien.

Er bestaat daarenboven nog een vraag van inrichting van eenen buurtspoorweg van Bassenge naar Liars waarmede men zich in den provincialen raad van Luik bezig gehouden heeft.

M. de BURGEMEESTER zegt dat het gouvernement voor principie genomen heeft alle lijnen te weigeren de concurrentie aan den Staat of aan de geconeerdeerde ijzerwegen zonden doen.

M. SCHULTZ. — Wij hebben ons zoo veel met de buurtspoorwegen der anderen opgehouden als met die welke belang voor Tongeren hebben.

M. de BURGEMEESTER. — Wij hebben eenen wensch uitgedrukt ten voorbeide der lijnen Tongeren-Lanaken-Maeseyck, Lanaken-Visé en Tongeren-Borgworm.

M. SCHULTZ. — Wij hebben ons zoo veel met de buurtspoorwegen der anderen opgehouden als met die welke belang voor Tongeren hebben.

M. SLEGERS. — Er is maar een verstandelijk principie, dat is dat van M. Vandepereboom,

— Eenige minuten onderhand.

— Hier of ten nijpunt.

— Ten nijpunt.

— Volg mij dan.

En deze twee mannen, wier aandoeningen zoo verschillend waren, gingen naast elkander voort; Robespierre onverschillig en kalm; Marceau brandend van verlangen en opgewonden.

Dit was derhalve de man in wiens handen Blanche's lot berustte; de man van wien hij zooveel had hooren spreken, wiens onveranderlijkheid alleen bleek was, doch wiens liefde voor het volk nog altijd een vrangstuk bleef! Te midden der heerschende onvoorzienheid in kleeding en taal, had hij zijnen behouden spreekkrant om fransche kleeding behouden; eenvoudig nog scheen hij gene mindere pogingen te doen, om zich looven de menigte te verhoelen, dan al de andere zich gaven, om er zich mede te vermengen. Men begreep derhalve op het eerste gezicht, dat deze man voor het volk niets anders kon zijn, dan een afgevoel of een slechtloer. Hij was beide voor teelvoel.

Zij kwamen aan de woning van Robespierre aan. Een eene trap voerde naar een kamer op de vierde verdieping. Robespierre opende dezelve; een bordeseld van Bonaparte, een tafel waarop eenige vorken van den tijd lagen, opengeslagen, een eule tafel en eenige stoelen, waren de enige meubelen van die kamer. Doch overal heerschte de grootste method.

Robespierre sloeg het netwerk van dit alles op Marceau gade.

— Wat verlangt gij dan van mij? zegde hij tot hem.

— Eenige minuten onderhand.

— Hier of ten nijpunt.

— Ten nijpunt.

— Volg mij dan.

En deze twee mannen, wier aandoeningen zoo verschillend waren, gingen naast elkander voort; Robespierre onverschillig en kalm; Marceau brandend van verlangen en opgewonden.

Dit was derhalve de man in wiens handen Blanche's lot berustte; de man van wien hij zooveel had hooren spreken, wiens onveranderlijkheid alleen bleek was, doch wiens liefde voor het volk nog altijd een vrangstuk bleef! Te midden der heerschende onvoorzienheid in kleeding en taal, had hij zijnen behouden spreekkrant om fransche kleeding behouden; eenvoudig nog scheen hij gene mindere pogingen te doen, om zich looven de menigte te verhoelen, dan al de andere zich gaven, om er zich mede te vermengen. Men begreep derhalve op het eerste gezicht, dat deze man voor het volk niets anders kon zijn, dan een afgevoel of een slechtloer. Hij was beide voor teelvoel.

Zij kwamen aan de woning van Robespierre aan. Een eene trap voerde naar een kamer op de vierde verdieping. Robespierre opende dezelve; een bordeseld van Bonaparte, een tafel waarop eenige vorken van den tijd lagen, opengeslagen, een eule tafel en eenige stoelen, waren de enige meubelen van die kamer. Doch overal heerschte de grootste method.

Robespierre sloeg het netwerk van dit alles op Marceau gade.

— Wat verlangt gij dan van mij? zegde hij tot hem.

— Eenige minuten onderhand.

— Hier of ten nijpunt.

— Ten nijpunt.

— Volg mij dan.

En deze twee mannen, wier aandoeningen zoo verschillend waren, gingen naast elkander voort; Robespierre onverschillig en kalm; Marceau brandend van verlangen en opgewonden.

Dit was derhalve de man in wiens handen Blanche's lot berustte; de man van wien hij zooveel had hooren spreken, wiens onveranderlijkheid alleen bleek was, doch wiens liefde voor het volk nog altijd een vrangstuk bleef! Te midden der heerschende onvoorzienheid in kleeding en taal, had hij zijnen behouden spreekkrant om fransche kleeding behouden; eenvoudig nog scheen hij gene mindere pogingen te doen, om zich looven de menigte te verhoelen, dan al de andere zich gaven, om er zich mede te vermengen. Men begreep derhalve op het eerste gezicht, dat deze man voor het volk niets anders kon zijn, dan een afgevoel of een slechtloer. Hij was beide voor teelvoel.

Zij kwamen aan de woning van Robespierre aan. Een eene trap voerde naar een kamer op de vierde verdieping. Robespierre opende dezelve; een bordeseld van Bonaparte, een tafel waarop eenige vorken van den tijd lagen, opengeslagen, een eule tafel en eenige stoelen, waren de enige meubelen van die kamer. Doch overal heerschte de grootste method.

Robespierre sloeg het netwerk van dit alles op Marceau gade.

EENE HERINNERING

UIT DEN

VENDEESCHEN OORLOG

BLANCHE DE BEAULIEU.

(VERVOLG.)

Marceau vond den generaal Dumas bij den cipier, alwaar hij door hem werd opgewacht. Hij vroeg hem papier en inkt.

— Wat wilt gij doen? vroeg Dumas hem, bevreemd zijnde voor zijne opgewondenheid.

— Aan Carrier schrijven, hem twee dagen niststel vragen, hem zeggen, dat zijn leven mij voor het leven van Blanche borg staat.

— Ongelukkige, hernam zijn vriend, hem den brief onttrukkende, welke reeds begonnen was: Gij bedreigt, terwijl gij zelf u in zijne macht bevindt; zijt gij niet ongehoorzaam geweest aan het

(Wordt vervolgd.)